

Sygn. akt VI Pa 28/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Romuald Dalewski (spr.)

Sędziowie: SSO Jan Kalinowski

SSO Joanna Siupka - Mróz

Protokolant – sekretarka Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2018r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa: W. R.

przeciwko: Izbie Administracji Skarbowej w B.

o sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B.

z dnia 29 grudnia 2017r.

sygn. akt VII P 508/17

1) oddala apelację,

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Pozwem z 28 września 2017 r. powód W. R., reprezentowany przez adwokata, wystąpił przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w B. w związku z odmową przez pozwanego sprostowania świadectwa pracy, żądając sprostowania świadectwa pracy/służby z 31 sierpnia 2017 r. poprzez uzupełniania go w punkcie 2 o informację, iż w okresie od 7 lutego 1992 r. do 31 sierpnia 2003 r. był mianowany do służby cywilnej na następujących stanowiskach służbowych: starszego komisarza skarbowego – 7.02.1992 r. – 6.11.1992 r., inspektora kontroli skarbowej czwartego stopnia – 7.11.1992 r. – 31.08.2003 r. Ponadto powód wniósł o uzupełnienie podanej podstawy prawnej o punkt 1 powołanego art. 32 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż w tym okresie powód był pracownikiem organów kontroli państwowej. Dodatkowo powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podał pozwany odmówił sprostowania wydanego świadectwa pracy/służby. Dalej powód wskazał, że w jego ocenie wydane świadectwo nie zawiera wszystkich danych, które powinny się w nim znaleźć i wymagane jest jego uzupełnienie. Powód wskazał, że w jego ocenie w punkcie 2 dokumentu powinien być ujęty także okres od 7 lutego 1992 r. do

31 sierpnia 2003 r. wraz ze wskazaniem stanowisk, podlegającym wydziałem i informacją o mianowaniu do Służby Cywilnej. Powód wskazał, że w okresie 7 lutego do 6 listopada 1992 r. powód zajmował stanowisko starszego komisarza skarbowego, a w okresie od 7 listopada 1992 r. do 31 sierpnia 2003 r. pracował na stanowisku inspektora kontroli skarbowej 4 stopnia. Powód zaznaczył, że stanowiska te podlegały pod Wydział (...). W ocenie powoda świadectwo służby powinno być, zatem uzupełnione o wzmiankę dotyczącą art. 32 ust. 3 pkt 1 ustawy, zgodnie, z którym za pracujących w szczególnym charakterze uważa się m.in. pracowników organów kontroli państwowej, pracowników organów administracji celnej oraz S.C., S.C.-S. Powód wskazał, że w świadectwie pominięto ten fakt, wskazując jedynie na art. 32 pkt 2-6 ustawy. Powód wskazał dodatkowo, że zgodnie z zaświadczeniem z 20 stycznia 2017 r., był zatrudniony od 1 kwietnia 1982 r. do 31 sierpnia 2003 r. w administracji skarbowej, a od 1 września 2003 r. został przeniesiony do administracji celnej. Powód podkreślił, że takie zaświadczenie służy udokumentowaniu okresu pełnienia służby w szczególnym charakterze. Powód wskazał, że pomimo złożonych dokumentów, ZUS decyzją z 23 maja 2017 r. zaliczył mu jedynie 5 lat, 3 miesiące i 16 dni, jako prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Powód wskazał, że od 1 września 2017 r. przeszedł na emeryturę otrzymując świadectwo służby z 31 sierpnia 2017 r. bez wskazanych stanowisk, które zajmował oraz bez wskazania mianowania do S.C. Powód wskazał, iż do uzyskania dodatku do emerytury potrzebuje wysługi 15 lat, a w jego ocenie przesłankę tą spełnił, gdyż 7 lutego 1992 r. został przeniesiony do pracy w (...) w B., na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o pracownikach urzędów państwowych, zatem w myśl ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, która w art. 53 ust. 3 stwierdza, iż za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze w punkcie 6 klasyfikuje się pracowników organów kontroli państwowej, powód spełnia powyższą przesłankę. Powód ponadto wskazał, że pismem z 28 sierpnia 2003 r. dyrektor (...) w B. stwierdził, że od 1 września 2003 r. powód będzie pracownikiem organów celnych, realizując przeniesienie do administracji celnej zadania szczególnego nadzoru podatkowego. Powód podkreślił, że zarówno przed, jak i po przeniesieniu wykonywał te same czynności, dlatego niezrozumiałe jest, dlaczego zaliczono mu do szczególnych warunków jedynie okres od 1 września 2003 r. Powód wskazał, że również z uwagi na treść art. 99 ust. 8 ustawy o S.C. wcześniejszy jego okres zatrudnienia powinien zostać uwzględniony, co powinno być uwzględnione w świadectwie pracy/służby.

W odpowiedzi na pozew Izba Administracji Skarbowej w B., reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w B. :

1. prostuje świadectwo służby powoda z dnia 31 sierpnia 2017 r. w ten sposób, że w punkcie 2 pełnił służbę w szczególnym charakterze dodatkowo uzupełnia o informację: „w okresie od dnia 7 lutego 1992 r. do dnia 31 sierpnia 2003 r. był mianowany do służby cywilnej na następujących stanowiskach służbowych:

- starszego komisarza skarbowego - 07.02.1992r.-06.11.1992r.,

- inspektora kontroli skarbowej czwartego stopnia - 07.11.1992 r.-31.08.2003r.”, oraz uzupełnia podstawę prawną o pkt 1 powołanego art. 32 ust.3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1383);

2. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Sąd I instancji ustalił i zważył, co następuje:

Powód W. R., l. (...), inż. rolnictwa, w dniu 1 kwietnia 1982 r. podjął pracę w Okręgowym Zarządzie Dochodu Państwa i Kontroli Finansowej w S., w Oddziale(...) (...), na stanowisku starszego inspektora na czas nieokreślony w pełnym wymiarze. Do zakresu czynności i obowiązków służbowych powoda należało m.in. nadzorowanie przyjęcia i wysyłki spirytusu, przeprowadzanie kontroli w tym obrachunkowej produktów i wyrobów, kontrola procesów produkcyjnych, kontrola ruchu towarowego i procesów produkcyjnych. Z dniem 1 czerwca 1983 r. powód został mianowany na

stanowisko starszego inspektora w Izbie Skarbowej w S.. Z dniem 1 sierpnia 1985 r. powód został mianowany na stanowisko komisarza skarbowego w IS w S.. W dniu 14 listopada 1988 r. powód przeniesiony do pracy w Izbie Skarbowej w T. w Oddziale (...) (...), stanowisko i wymiar czasu pracy pozostały bez zmian. Zgodnie z zakresem obowiązków powód był zobowiązany m.in. do przygotowywania i przeprowadzania kontroli w przedsiębiorstwach objętych szczególnym nadzorem podatkowym, ujawniania naruszeń dyscypliny finansowej i rozliczeń, organizowania narad pokontrolnych. Z dniem 1 marca 1990 r. powierzono mu pełnienie obowiązków kierownika agendy szczególnego nadzoru podatkowego w (...) (...)w T., natomiast z dniem 1 października 1990 r. powód został mianowany na stanowisko kierownika Referatu (...) (...) w IS w T.. Pismem z 23 listopada 1990 r. powód wystąpił do Dyrektora IS w B. z wnioskiem o zatrudnienie w Wydziale (...) (...) przy IS w B.. Po wyrażeniu zgody przez IS w T. na przejście powoda do pracy w IS w B. na mocy porozumienia między zakładami pracy, powód z dniem 1 stycznia 1991 r. stał się pracownikiem IS w B., na stanowisku starszego komisarza skarbowego. Z dniem 7 lutego 1992 r. powód został przeniesiony do Urzędu Kontroli Skarbowej w B. i mianowany na starszego komisarza skarbowego w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B.. Zgodnie z zakresem obowiązków powód miał za zadanie prowadzenie czynności kontrolnych powierzonych mu przez inspektorów kontroli skarbowej, badanie zgodności z prawem wykorzystania i rozporządzania mieniem państwowym, badanie prawidłowości obrotu dewizowego, uczestniczenie w dokonywanych za zgodą Prokuratora czynnościach kontrolnych. W kwestionariuszu osobowym, jako kandydat do egzaminu na inspektora kontroli skarbowej, wskazano, że powód ma 21 lat stażu pracy, w tym 10 lat w organach kontroli skarbowej na stanowisku starszego komisarza skarbowego ze specjalizacją – szczególnie nadzór podatkowy. W dniu 7 listopada 1992 r. powód pomyślnie zdał egzamin kwalifikacyjny na stanowisko inspektora kontroli skarbowej, wobec czego tego samego dnia został powołany na inspektora kontroli skarbowej czwartego stopnia w (...) w B.. W zakres obowiązków powoda, jako inspektora kontroli skarbowej IV stp. w wydziale szczególnego nadzoru podatkowego wchodziło m.in. przeprowadzanie kontroli skarbowych, kontrola rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania i wpłacania podatków, innych należności pieniężnych, ujawnianie i kontrola niezgłoszonej od opodatkowania działalności gospodarczej, kontrola celowości i zgodności z prawem gospodarowania środkami pochodzącymi z budżetu państwa, kontrola źródeł pochodzenia majątku, prowadzenie dochodzeń w sprawach karnych skarbowych, dokonywanie w toku prowadzonego postępowania karnego skarbowego tymczasowego zajęcia mienia ruchomego, zawiadamianie Prokuratora o wszczętych dochodzeniach karnych skarbowych, pełnienie obowiązków koordynatora w placówce stałego nadzoru w Wytwórni (...) w (...) k. B.. W dniu 18 sierpnia 2003 r. powód przyjął złożoną mu ofertę przeniesienia w związku z utworzeniem Wojewódzkich Kolegiów Skarbowych, wnosząc jednocześnie o odwołanie go z dniem 31 sierpnia 2003 r. ze stanowiska inspektora kontroli skarbowej w (...) w B.. Pismem z 8 września 2003 r. powód został odwołany ze stanowiska w związku z przejściem do pracy w Izbie Celnej w T.. Z dniem 1 września 2003 r. powód został przeniesiony do pracy w Izbie Celnej w T. w pełnym wymiarze czasu pracy. Jako miejsce pracy powoda wskazano Urząd Celny w B., II Referat (...) (...), powód zajął stanowisko starszego specjalisty – inspektor kontroli akcyzowej IV st., tym samym powód rozpoczął pracę w organach celnych, realizując przeniesione do administracji celnej zadania szczególnego nadzoru podatkowego. W zakres uprawnień i obowiązków powoda wchodziło m.in. przeprowadzanie urzędowego sprawdzania podmiotu, sporządzanie projektów pism procesowych i postanowień, kontrolowanie ilości i jakości spirytusu, kontrolowanie prawidłowości i terminowości wpłat podatku akcyzowego, sprawdzanie prowadzonej przez podmiot dokumentacji, pobieranie próbek surowców, zabezpieczenie dowodów, nakładanie zabezpieczeń urzędowych, udział w niszczeniu wyrobów, przeprowadzanie okresowych i doraźnych kontroli obrachunkowych, gromadzenie danych do sprawozdań statystycznych. Z dniem 1 sierpnia 2004 r. powód został awansowany na stanowisko inspektora kontroli akcyzowej. W czasie pracy na stanowisku inspektora kontroli powód był przenoszony między sekcjami i referatami, jak również był oddelegowany do pracy przy różnych zakładach odwadniania m.in. spirytusu gorzelniczego. W dniu 9 czerwca 2010 r. powód otrzymał propozycję pełnienia służby w Służbie Celnej od 1 lipca 2010 r., w Urzędzie Celnym w B. w Referacie (...), (...) (...) A., w formie służby stałej, na stanowisku młodszego eksperta S.C. w stopniu starszego rachmistrza celnego. W propozycji podano, że zgodnie z art. 99 ust. 7-9 ustawy o S.C. dotychczasowy stosunek pracy członka korpusu służby cywilnej, który przyjął propozycję przekształca się w stosunek służbowy na podstawie aktu mianowania, ponadto członkowi korpusu służby cywilnej, który stał się funkcjonariuszem celnym, okres stażu pracy w służbie cywilnej lub jednostkach organizacyjnych Służby Celnej wlicza się do okresu służby w Służbie Celnej, natomiast stosunek pracy członka korpusu służby cywilnej, który odmówił przyjęcia propozycji nie ulega zmianie. Powód propozycję przyjął i w dniu 29 czerwca 2010 r. złożył

ślubowanie, w związku z czym z dniem 1 lipca 2010 r. nawiązał stosunek służby w Służbie Celnej, przez co stał się funkcjonariuszem celnym mianowanym do służby stałej w IC w T.. Ponadto powód otrzymał informację, iż od 1 lipca 2010 r. wszelkie uregulowania prawne dotyczącej jego stosunku służbowego określa ustawa z 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej. Powód został skierowany do Sekcji (...) (...) (...)działającej na terenie podmiotu (...) sp. z o.o. w C.. W zakres obowiązków powoda, jako młodszego eksperta S.C. wchodziło m.in.: przygotowywanie, wykonywanie i dokumentowanie czynności sprawdzających związanych z przeprowadzeniem kontroli, przygotowywanie projektów pism, dokonywanie urzędowych adnotacji, kontrola przestrzegania przepisów prawa podatkowego, badanie oleju opałowego i napędowego, pobieranie próbek surowców i produktów, zabezpieczenia zebranych dowodów, zakładanie urzędowych zabezpieczeń, sprawdzenie prawidłowości prowadzenia dokumentacji przez podmioty, kontrolowanie ilości i jakości wyrobów, sporządzanie protokołów z przeprowadzonych kontroli, opieczętowywanie, rejestracja ksiąg i dokumentów w celu ich urzędowego uwierzytelnienia. Pismem z 24 czerwca 2010 r. Naczelnik Wydziału Kadr i Szkolenia Izby Celnej w T. wskazała Naczelnikowi Urzędu Celnego w B., iż zgodnie z art. 99 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej oraz interpretacją Ministra Finansów zawartej w piśmie o nr SC6/0681-249a/09/13964SC z 18 listopada 2009 r., wskazał przedkładając zestawienie dat do wymiarów urlopów celnych (dodatkowych urlopów wypoczynkowych) pracowników służby celnej UC w B., których stosunek pracy z dniem 1 lipca 2010 r. ulegnie przekształceniu w stosunek służbowy. Ponadto Naczelnik Kadr wskazał, iż pracownikom służby celnej, którzy staną się funkcjonariuszami celnymi, do stażu pracy w S.C. zalicza się staż pracy w służbie cywilnej począwszy od 1 lipca 1999 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy o służbie cywilnej z 18 grudnia 1998 r. Wnioskiem z 10 września 2014 r. Naczelnik UC w B. wystąpił o mianowanie powoda na stopień młodszego aspiranta celnego w korpusie aspirantów S.C. Z dniem 24 września 2014 r. powód został mianowany przez Dyrektora IC w T. na stopień młodszego aspiranta celnego w korpusie aspirantów S.C. Wyrokiem z 4 sierpnia 2016 r., sygn. akt (...), Sąd Rejonowy w B. zasądził od Skarbu Państwa – Dyrektora Izby Celnej w T. na rzecz W. R. kwotę 5.132,97 zł. przedmiotem sporu była kwestia istnienia po stronie powoda uprawnienia do uzyskania od pozwanego świadczenia w postaci środków na zagospodarowanie. Sąd w powyższej sprawie uznał, iż powód faktycznie został minowany do służby stałej w S.C. mimo, że fizycznie nigdy nie otrzymał aktu mianowania, a jedynie złożył ślubowanie. Sąd uznał, iż skoro powód został funkcjonariuszem służby stałej S.C. w trybie art. 99 ust. 7 ustawy o S.C., zatem spełnia przesłanki z art. 85 tej ustawy, do uzyskania wskazanych tam środków na zagospodarowanie. Pismem z 20 stycznia 2017 r. Dyrektor Izby Celnej w T. wystawił powodowi zaświadczenie, iż był zatrudniony w administracji skarbowej w okresie od 1 kwietnia 1982 r. do 31 sierpnia 2003 r., a od 1 września 2003 r. został przeniesiony do administracji celnej. Pracodawca zaświadczył, iż powód pełni służbę w charakterze funkcjonariusza celnego w pełnym wymiarze czasu pracy w Urzędzie Celnym w B. na stanowisku młodszego eksperta S.C. w służbie stałej, na czas nieokreślony. Pracodawca wskazał w zaświadczeniu, że zostało ono wydane na prośbę funkcjonariusza, celem udokumentowania okresu pełnienia służby w szczególnym charakterze. W dniu 27 lutego 2017 r. powód został skierowany na badania profilaktyczne okresowe związanych ze stanowiskiem młodszego eksperta Służby Celnej. Pracodawca, jako właściwy do przeprowadzania badań wskazał (...) Przychodnia (...) w B.. W skierowaniu pracodawca wskazał, jako łączną liczbę czynników niebezpiecznych, szkodliwych dla zdrowia lub czynników uciążliwych i innych wynikających ze sposobu wykonywania pracy 11 czynników, w tym m.in.: niekorzystne czynniki psychospołeczne – stres psychologiczny, praca w pomieszczeniach i na zewnątrz, sporadycznie w chłodni, kontakt z produktami rafinacji ropy naftowej, spirytus i skażalniki spirytusu, praca na wysokości do i powyżej 3 metrów, praca wymagająca pełnej sprawności psychoruchowej, sporadyczne dźwiganie ciężarów. Pismem z 27 kwietnia 2017 r. powód wystąpił do Dyrektora (...) w B. z wnioskiem o wystawienie zaświadczenia określającego okres zatrudnienia w szczególnych warunkach w administracji skarbowej. W szczególności powód wystąpił o wydanie zaświadczenia zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze z 7 lutego 1983 r., w okresie: od 1 kwietnia 1982 r. do 31 sierpnia 2003 r. w administracji skarbowej. W odpowiedzi Dyrektor wskazał, iż (...) w B. nie zatrudniał pracowników na stanowiskach pracy o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w rozumieniu ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Decyzją z 22 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał ponownego ustalenia kapitału początkowego powoda, na kwotę 2.920,86 zł. Decyzją z 23 maja 2017 r. ZUS przyznał powodowi emeryturę od 17 kwietnia 2017 r., czyli od osiągnięcia wieku emerytalnego, w wysokości 5.166,29 zł (wysokość świadczenia do wypłaty). Pismem z 30 maja 2017 r. Dyrektor Izby Administracji Skarbowej

w B. poinformował powoda, że nie składa mu propozycji określającej nowe warunki pełnienia służby w strukturach Krajowej Administracji Skarbowej, zgodnie z przepisami ustawy z 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Dyrektor poinformował powoda, iż na podstawie art. 170 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy stosunek służbowy powoda wygasa z dniem 31 sierpnia 2017 r. Powód pismem z 31 lipca 2017 r. wystąpił do pracodawcy – Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w B., z wnioskiem o wystawienie zaświadczenia, które potwierdza pełnienie przeze mnie służby w szczególnym charakterze w okresie od 1 kwietnia 1982 r. do 31 grudnia 2008 r. w rozumieniu przepisów § 1 ust. 1 oraz § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Ponadto powód we wniosku wskazał, że w myśl art. 99 ust. 8 ustawy o Służbie Celnej powyższy okres zatrudnienia zalicza się do okresu służby w S.C. powód wskazał, iż zaświadczenie z 20 stycznia 2017 r. jest mało precyzyjne, gdyż nie wskazuje, iż wykonywał od pracy w Szczególnym Nadzorze Podatkowym. W odpowiedzi Dyrektor (...) w B. wskazał, iż do okresu pracy i służby w szczególnym charakterze zaliczony będzie okres od 1 września 2003 r. do 31 sierpnia 2017 r., tj. do dnia rozwiązania stosunku służbowego na podstawie art. 165 ust. 3 ustawy z 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej w zw. z art. 104 ust. 1 pkt 10 ustawy o Służbie Celnej oraz art. 104 kpa. Pracodawca podał, że powyższy okres zostanie uwzględniony w świadectwie służby. W dniu 31 sierpnia 2017 r. Izba Administracji Skarbowej w B. wydała powodowi świadectwo służby, w którym stwierdzono, że W. R. pełnił służbę w Izbie Administracji Skarbowej w B.: w okresie od 7 lutego 1992 r. do 31 sierpnia 2003 r. w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B., a od 1 września 2003 r. do 28 lutego 2017 r. w Izbie Celnej w T.. Pracodawca wskazał, że w okresie od 7 lutego 1992 r. do 30 czerwca 2010 r. pracował w administracji skarbowej/celnej a w okresie od 1 lipca 2010 r. do 31 sierpnia 2017 r. w służbie stałej. W punkcie 2 świadectwa pracodawca podał, że powód pełnił służbę w szczególnym charakterze w okresie od 1 września 2003 r. do 31 sierpnia 2017 r. na następujących stanowiskach służbowych: starszego specjalisty – od 1 września 2003 r. do 31 lipca 2004 r., inspektora kontroli akcyzowej – od 1 sierpnia 2004 r. do 30 czerwca 2010 r., młodszego eksperta Służby Celnej – od 1 lipca 2010 r. do 31 sierpnia 2017 r. W punkcie 3 pracodawca wskazał, że w dniu zwolnienia ze służby powód zajmował stanowisko młodszego eksperta S.C. i posiadał stopień służbowy młodszego aspiranta celnego. Pracodawca poinformował, że stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby na podstawie art. 104 ust. 1 pkt 10 ustawy o Służbie Celnej w zw. z art. 165 ust. 3 przepisów wprowadzających ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. W punkcie 6 pracodawca podał, iż powodowi wypłacono odprawę emerytalną. Pismem z 11 września 2017 r. powód wystąpił o uzupełnienie świadectwa służby o informację, iż w okresie od 7 lutego 1992 r. do 31 sierpnia 2003 r. w jakich wydziałach pracował oraz jakie stanowiska zajmował, ponadto o wpisanie, iż w powyższym okresie był mianowany do S.C. W odpowiedzi pracodawca wskazał, że nie znajduje podstaw do uwzględnienia wniosku, gdyż umieszczenie w świadectwie służby tych informacji wykracza poza informacje wskazane w rozporządzeniu Ministra Finansów z 28 października 2009 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej. W analogicznej sytuacji do powoda znajdował się S. S., starszy ekspert Służby Celnej Referatu Dozoru Urzędu Celnego w K., który decyzją z 10 marca 2014 r. został przez Dyrektora Izby Celnej w P. zwolniony ze służby w Służbie Celnej w Izbie Celnej w P. z upływem 1 czerwca 2014 r., poprzez uwzględnienie jego wniosku o zwolnienie ze służby w związku z nabyciem uprawnień emerytalnych. Dodatkowo Izba Celna w P. zaświadczeniem z 18 października 2016 r. potwierdziła, iż S. S. pełnił służbę w szczególnym charakterze od 1 września 1992 r. stale, w pełnym wymiarze czasu służby, ostatnio na stanowisku starszego eksperta S.C. Pracodawca zaświadczył, iż zgodnie z art. 24 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 4 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych oraz w zw. z § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okres służby w S.C. do dnia 31 grudnia 2008 r. uznał za pracę w szczególnym charakterze. Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o całość zgromadzonego materiału dowodowego w tym także na dokumentach w aktach osobowych powoda, które Sąd uznał za wiarygodne w całości, gdyż nie budziły wątpliwości Sądu, co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Także strony nie podważały zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Należy podkreślić, że żadna ze stron nie zakwestionowała wiarygodności tych środków dowodowych. Sąd dał również wiarę zeznaniom powoda, gdyż jego zeznania były zwięzłe, spójne, logiczne i korelowały ze zgromadzonymi dowodami z dokumentów. Wskazać należy, iż zasadniczo żadna ze stron nie składała wniosków dowodowych poza dowodami z dokumentów zawartych w aktach osobowych powoda i załączonych do powództwa, z czego jasno wynika, że zasadnicza część sporu dotyczyła właściwej interpretacji prawa, a nie zasadniczo stanu faktycznego, gdyż ten zasadniczo między

stornami był bezsporny, poza zaliczeniem okresów objętych powództwem, jako pracy w szczególnym charakterze. Oceniając materiał dowodowy Sąd kierował się zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Przechodząc do oceny prawnej roszczenia wskazać należy, iż zgodnie z art. 97 §1 k.p. w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy, jeżeli nie zamierza nawiązać z nim kolejnego stosunku pracy w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniego stosunku pracy. Świadectwo pracy dotyczy okresu lub okresów zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy. Wydanie świadectwa pracy nie może być uzależnione od uprzedniego rozliczenia się pracownika z pracodawcą (§ 1⁽³⁾) W świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach (§ 2). Pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy (§ 2⁽¹⁾). Zgodnie z treścią art. 97 § 2 zd. 1 k.p. „w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego”. Treść świadectwa pracy, poza powyższymi informacjami, powinny stanowić również dane wskazane w § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. z 1996r., Nr 60, poz. 282 ze zm.). Zgodnie natomiast z § 2. Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 października 2009 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej (Dz. U. z dnia 30 października 2009 r.), w świadectwie służby umieszcza się dane niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku służbowego i uprawnień z ubezpieczenia społecznego funkcjonariusza, dotyczące: imienia i nazwiska funkcjonariusza, daty i miejsca jego urodzenia oraz imion jego rodziców, jednostki lub jednostek organizacyjnych, w których funkcjonariusz pełnił służbę, okresu pełnienia służby oraz rodzaju służby (przygotowawcza, stała); okresu pełnienia służby w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; zajmowanego stanowiska i posiadanego stopnia służbowego w dniu zwolnienia ze służby; podstawy prawnej zwolnienia ze służby, wydalenia ze służby albo wygaśnięcia stosunku służbowego; liczby dni urlopu: a) wypoczynkowego lub urlopu dodatkowego wykorzystanego w roku kalendarzowym, w którym funkcjonariusz został zwolniony ze służby, wydalony ze służby albo, w którym stosunek służbowy wygasł, b) wypoczynkowego niewykorzystanego w roku kalendarzowym, w którym funkcjonariusz został zwolniony ze służby, wydalony ze służby albo, w którym stosunek służbowy wygasł, za które wypłacono ekwiwalent pieniężny; okresu: a) korzystania z urlopu bezpłatnego i podstawy prawnej jego udzielenia, b) wykorzystanego urlopu wychowawczego w czasie trwania stosunku służbowego, c) wykorzystania w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek służbowy, zwolnienia przewidzianego w art. 188 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.); informacji na temat przywrócenia funkcjonariusza do służby, określonych w art. 184 ust. 3 i 4, art. 185 ust. 1 i 3 oraz art. 187 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą", okresów nieskładkowych w administracji celnej, w Służbie Celnej lub w Krajowej Administracji Skarbowej przypadających w okresie zatrudnienia, których dotyczy świadectwo służby, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury albo renty, oraz informacji o wypłacie odprawy emerytalnej albo rentowej. Zgodnie natomiast z art. 32 ust. 3 pkt 1, 2 i 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla celów ustalenia uprawnień emerytalnych, za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uważa się: pracowników organów kontroli państwowej, pracowników organów administracji celnej, żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej, Służby Więziennej i Państwowej Straży Pożarnej. Zgodnie natomiast z ust. 4 artykułu, wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie,

których ww. osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zgodnie natomiast z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z dnia 18 lutego 1983 r.), funkcjonariusz celny nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki (§ 11): osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn w czasie zatrudnienia w organach administracji celnej, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w organach administracji celnej. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 19 listopada 2008 r., III AUa 699/08, zgodnie z tym przepisem uprawnienie do wcześniejszej emerytury przysługuje pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Do pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze zalicza się również pracowników organów administracji celnej. Przepis art. 32 pkt 4 ustawy odsyła w zakresie wieku emerytalnego, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury do przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Ponadto zgodnie z brzmieniem art. 99 ust. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, członkowi korpusu służby cywilnej, który stał się funkcjonariuszem, okres stażu pracy w służbie cywilnej lub jednostkach organizacyjnych wlicza się do okresu służby w Służbie Celnej. Wskazać wobec powyższego należy, iż powód w dniu 7 lutego 1992 r. został mianowany na starszego komisarza skarbowego w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B.. Powód został zatrudniony na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, miał obowiązek zachowania tajemnicy państwowej i służbowej zgodnie z ustawą z dnia 14 grudnia 1982 r. o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej. Powód swoje obowiązki wykonywał na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, celem, której zgodnie z jej art. 1 ust. 1 i 2 była ochrona interesów i praw majątkowych Skarbu Państwa oraz zapewnienie skuteczności wykonywania zobowiązań podatkowych i innych należności stanowiących dochód budżetu państwa lub państwowych funduszy celowych, badanie zgodności z prawem gospodarowania mieniem innych państwowych osób prawnych. Do zakresu kontroli skarbowej należało (art. 2): kontrola rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania i wpłacania podatków stanowiących dochód budżetu państwa, a także innych należności pieniężnych budżetu państwa lub państwowych funduszy celowych, do których stosuje się przepisy o zobowiązaniach podatkowych, kontrola celowości i legalności wydatkowania środków budżetowych oraz prawidłowości obliczania i wykorzystywania dotacji budżetowych, badanie zgodności z prawem wykorzystania i rozporządzania mieniem państwowym, a w szczególności ujawnianie niedoborów, a także innych szkód w tym mieniu. W ramach kontroli skarbowej badaniu podlega również rzetelność deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowość obliczania i wpłacania zobowiązań podatkowych stanowiących dochód gminy, a także innych niż wymienione w tym przepisie należności pieniężnych budżetu państwa. Ponadto zgodnie z art. 3 pkt 1 ustawy kontrola skarbowa obejmowała wykonywanie szczególnego nadzoru podatkowego, którym zajmował się Wydział (...) (...), do którego został skierowany powód. Zatem wskazać należy, iż charakter jego pracy w pełni odpowiada definicji pracownika organów kontroli państwowej, gdyż z całą pewnością taką była i jest po przekształceniach kontrola skarbowa, w której piastował stanowisko komisarza skarbowego. Zatem w ocenie Sądu powód słusznie wskazywał, iż na podstawie art. 32 ust. 3 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS powinien zostać zakwalifikowany, jako pracownik pracujący w szczególnym charakterze. Dalej wskazać należy, że powód w związku z przejściem z korpusu Służby Cywilnej i przekształceniem w funkcjonariusza Służby Celnej na mocy art. 99 ust. 8 ustawy o z 2009 r. o Służbie Celnej stał się funkcjonariuszem S.C. któremu, okres stażu pracy w służbie cywilnej lub jednostkach organizacyjnych wlicza się do okresu służby w Służbie Celnej. Okres ten wlicza się całościowo, a więc zarówno w zakresie uprawnień emerytalnych jak i pozostałych, czego przykładem jest działanie pozwanego, który wyliczył na tej podstawie powodowi dodatkowy urlop. Niezasadna jest argumentacja pozwanego, w tym zakresie, gdyż wskazać należy, że art. 150 ust. 8a ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z dnia 2 grudnia 2016 r.) stanowi, iż okresy, m.in. okres stażu pracy w służbie cywilnej, nie są traktowane, jako okresy służby ani okresy równorzędne ze służbą w rozumieniu ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Zatem jak wskazuje powyższy przepis, racjonalny ustawodawca, jeśli chce wyłączyć stosowanie przepisów lub odpowiednie stosowanie przepisów innych ustaw, stosuje odpowiednie wyłączenia i zastrzeżenia. Takich wyłączeń ani ograniczeń w ustawie o Służbie Celnej z 2009 r. ustawodawca nie poczynił. Zatem jeśli art. 99

ust. 8 ww. ustawy stanowi, iż członkowi korpusu służby cywilnej, który stał się funkcjonariuszem, okres stażu pracy w służbie cywilnej lub jednostkach organizacyjnych wlicza się do okresu służby w Służbie Celnej, to należy uznać, że również sporny okres należy zaliczyć na mocy § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z dnia 18 lutego 1983 r.) do okresu zatrudnienia w Służbie Celnej, w szczególnym charakterze.

Zatem w ocenie Sądu Rejonowego, wobec bezspornej kwestii dotyczącej okresu pracy powoda na stanowisku służbowym starszego komisarza skarbowego z okresie do 7 lutego 1992 r. do 6 listopada 1992 r. a następnie na stanowisku inspektora kontroli skarbowej IV st. w okresie od 7 listopada 1992 r. do 31 sierpnia 2003 r., po którym od dnia 1 września 2003 r. pracował na stanowisku starszego specjalisty – inspektora kontroli akcyzowej IV st. w administracji celnej, a następnie z dniem 1 lipca 2010 r. stał się funkcjonariuszem Służby Celnej, na mocy art. 99 ust. 8 należało powodowi okres stażu pracy w służbie cywilnej wliczyć się do okresu służby w Służbie Celnej, co czyniło zasadnym jego żądanie o sprostowanie świadectwa służby z 31 sierpnia 2017 r. w punkcie 2. Wobec powyższego Sąd na mocy art. 97 § 2¹ kp w zw. z § 7 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2016 r. w sprawie świadectwa pracy (Dz. U. z dnia 30 grudnia 2016 r.) w zw. z art. 111 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323) i § 2 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 października 2009 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy celnych (Dz. U. z dnia 30 października 2009 r.) w punkcie 1 wyroku sprostował przedmiotowe świadectwo pracy powoda w punkcie 2 poprzez uzupełnienie, iż służbę w szczególnym charakterze pełnił w okresie od dnia 7 lutego 1992 r. do dnia 31 sierpnia 2003 r. jako mianowany do służby cywilnej na następujących stanowiskach służbowych: starszego komisarza skarbowego - 07.02.1992r.-06.11.1992r., inspektora kontroli skarbowej czwartego stopnia - 07.11.1992 r.-31.08.2003r. Ponadto Sąd sprostował wydane świadectwo pracy w punkcie 2 w zakresie podanej podstawy prawnej o punkt 1 powołanego przez Izbę Administracji Skarbowej w B. artykułu 32 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Apelację zaskarżającą powyższy wyrok w całości wniosła pozwana, żądając zmiany zaskarżonego orzeczenia i oddalenia powództwa.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie: art. 32 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383) poprzez błędną wykładnię nie uwzględniającą ust. 4 tego artykułu i treści rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 , poz. 43 ze zm.), a w szczególności § 14 tego rozporządzenia, które nie pozwalają na uznanie pracownika urzędu kontroli skarbowej za pracownika zatrudnionego w szczególnym charakterze, art.99 ust. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz.U. Nr 168, poz. 1323) poprzez jego błędne zastosowanie dla ustalenia praw i obowiązków funkcjonariusza Służby Celnej, które nie wynikają z przepisów tej ustawy.

W odpowiedzi na apelację powód wniosł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo zgromadził materiał dowodowy, dokonując jego wnikliwej i trafnej oceny, nie naruszając przy tym granic swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak i przedstawione tam rozważania prawne, traktując je jako własne, w związku z czym odstępuje od ponownego ich omawiania.

Przede wszystkim należy podkreślić, iż świadectwo pracy jest dokumentem o ściśle określonej treści, który pracodawca jest bezwzględnie obowiązany wystawić i wydać pracownikowi z chwilą rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy. Żadne okoliczności nie zwalniają pracodawcy z obowiązku wydania świadectwa pracy i nie usprawiedliwiają późniejszego jego wydania niż w momencie ustania stosunku pracy. Obowiązkowa treść świadectwa pracy nie została w art. 97 § 2 w pełni sprecyzowana. Pracodawca ma obowiązek zamieścić w świadectwie pracy informacje niezbędne

do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ustawodawca wskazał, że takimi informacjami są w szczególności informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk i trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy.

Świadczenie pracy wystawione przez pracodawcę nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., tylko dokumentem prywatnym, który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.). Jednakże konsekwentnie należy zatem przyjąć, że świadectwo pracy nie jest dokumentem prawotwórczym i mającym znaczenie prejudycjalne dla ustalania ewentualnych przyszłych uprawnień. Stąd też roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy nie można utożsamiać z inną drogą, w oparciu o którą strona może uzyskać pełnię ochrony swoich praw i która wyłączałaby istnienie interesu prawnego w ustaleniu rzeczywistej treści stosunku prawnego na podstawie art. 189 k.p.c. Pracownik ma zatem prawo domagać się sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie pełnej informacji o wykonywaniu stosunku pracy.

Ustalenia dokonane przez Sąd I instancji wiązało się z koniecznością sprostowania świadectwa pracy w sposób wskazany w sentencji orzeczenia Sądu Rejonowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony pozwanej.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sprawy na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi stronę przegrywającą spór.

SSO R. D.

SSO J. S.-Mróz SSO J. K.